

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

05 mai 2015

mun. Chișinău

Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecători – Ion Guzun, Elena Covalenco, Iurie Diaconu, Liliana Catan,

juducînd în ședință, fără participarea părților, recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Dorina Tăut și de inculpatul Zamfir Ruslan, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 decembrie 2014, în cauza penală în privința lui

Zamfir Ruslan Piotr, născut la 14 ianuarie 1989, originar și domiciliat în mun. Chișinău, s. Ghidighici, str. Victoriei 28.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- *Instanța de fond* - 01.02.2012 - 23.07.2014;
- *Instanța de apel* - 16.09.2014 - 18.12.2014;
- *Instanța de recurs* – 04.03.2015- 05.05.2015.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Code de procedură penală a fost legal executată.

Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție asupra recursurilor în cauză în baza actelor din dosar,

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 23 iulie 2014, Zamfir Ruslan, a fost condamnat în baza art. 151 alin.(2), lit. j) Cod penal la 5 ani închisoare.

Conform articolului 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pe un termenul de probă de 1 an.

În conformitate cu prevederile art. 109 Cod penal, cauza penală de învinuire a lui Zamfir Ruslan în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal, a fost încetat în legătură cu împăcarea părților.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că, Zamfir Ruslan la data de 05 noiembrie 2011, aproximativ la ora 00:30, acționînd cu intenție, fără permisiune, a pătruns în casa amplasată pe str. Gagarin 20, din s. Ghidighici, mun. Chișinău unde locuia Serghei Rusu, i-a aplicat ultimului mai multe lovituri cu pumnul în regiunea feței, cauzîndu-i conform raportului de expertiză medico-legală vătămări neînsemnate, rămânînd în continuare în domiciliul acestuia, încălcînd dreptul părților vătămate Rusu Serghei și Rusu Ion la viața privată și inviolabilitatea domiciliului.

Tot el, în ziua de 13 noiembrie 2011, aproximativ la orele 22:00, aflîndu-se în ograda casei de locuit amplasată pe str. Țiglău 3, s. Ghidighici, mun. Chișinău, în urma conflictului apărut, i-a aplicat lui Ursachi Octavian și Buraga Dumitru mai multe lovituri cu cuțitul în diferite regiuni ale corpului cauzîndu-le, potrivit raportului de expertiză medico-legală leziuni corporale grave.

Acțiunile inculpatului Zamfir Ruslan au fost încadrate de către instanța de fond - în baza art. 151 alin. (2) lit. j) Cod penal, adică *vătămarea intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății care este periculoasă pentru viață, săvârșită asupra a două persoane* și în baza art. 179 alin. (2) Cod penal - *pătrunderea sau rămânerea ilegală în*

domiciliul sau în reședința unei persoane fără consimțământul acestuia, săvârșite cu aplicarea violenței.

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apeluri de către:

- procuror, care a solicitat casarea parțială a sentinței cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care, R. Zamfir să fie recunoscut culpabil de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (2) lit. j) Cod penal și a-1 condamna în baza acestui articol la o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 12 ani. La fel, R. Zamfir să fie recunoscut culpabil de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal și a-1 condamna în baza acestui articol la o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani. Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, a-i stabili lui R. Zamfir pentru concurs de infracțiuni, prin cumul total al pedepselor aplicate, pedeapsa definitivă de 15 ani închisoare în penitenciar de tip semiînchis. Apelantul consideră că pedeapsa aplicată inculpatului este prea blândă, iar suspendarea executării pedepsei închisorii este lipsită de temei juridic și este neargumentată.

Totodată, instanța de fond nu putea pune la baza unei sentințe de încetare a procesului penal o cerere asupra căreia nu s-au expus ambele părți, din care considerent încetarea procesului penal pe acest capăt de acuzare este ilegală;

- inculpatul R. Zamfir, a solicitat casarea sentinței cu dispunerea rejudecării de către aceeași instanță sau cu casarea sentinței cu pronunțarea unei hotărâri de achitare. Inculpatul a invocat că i-a fost încălcat dreptul la interpret, ori avocatul L. Rogojan în ședința de judecată vorbea numai în limba rusă, pe care nu o cunoaște; nu a săvârșit infracțiunile imputate; a solicitat audierea repetată a părților vătămate D. Buraga și O. Ursachi martorilor D. Colnic, V. Erhan, G. Buzenco; declară că a fost maltratată pentru darea mărturiilor false; prima instanță a dat o apreciere greșită probelor;

- avocatul E. Iorga în numele inculpatului R. Zamfir, a solicitat casarea sentinței de condamnare în privința lui R. Zamfir, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare a inculpatului pe ambele capete de acuzare, invocând că lipsesc probele de acuzare pe ambele capete de învinuire, prin urmare instanța de fond nu a apreciat corect probele;

- avocatul V. Banari, în numele inculpatului R. Zamfir, care a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare pe motiv că, prima instanță nu s-a expus asupra tuturor argumentelor; instanța incorect a pus la baza sentinței declarațiile date de inculpat la urmărirea penală, ori el în instanța de judecată a refuzat să depună declarații, s-a dezis de cele date anterior; partea vătămată O. Ursachi a declarat că fratele inculpatului S. Zamfir a comis infracțiunea; nu a fost înregistrată ședința de judecată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 decembrie 2014, apelul procurorului a fost respins ca nefondat.

Au fost admise apelurile inculpatului și apărătorului E. Iorga în interesul inculpatului Ruslan Zamfir, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre prin care Zamfir Ruslan a fost achitat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin.(2) lit. j) Cod penal pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

Pentru a se pronunța, instanța de apel a menționat că, în cadrul respectivului proces, acuzatorul nu a prezentat probe care dovedesc cu certitudine săvârșirea faptelor incriminate inculpatului. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea inculpatului, concluzia despre vinovăția persoanei nu pot fi întemeiate pe presupuneri.

Astfel, declarațiile inculpatului R. Zamfir făcute în fața organului de urmărire penală nu pot fi puse la baza sentinței, deoarece acesta nu recunoaște faptele incriminate.

Declarațiile date în cadrul urmăririi penale au fost administrate cu grave încălcări procedurale, mai mult ca atât R. Zamfir a refuzat de la declarațiile făcute anterior, motivând că au fost date sub presiune. Părțile vătămate, pe epizodul incriminat conform art.151 alin.(2) lit. j) Cod penal, nu au putut afirma concret cine le-a aplicat vătămări corporale, astfel aceste probe nu pot servi ca dovadă de vinovăție, ori instanța de judecată își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate nemijlocit în ședința de judecată.

Declarațiile părților vătămate și a martorilor făcute în ședința de judecată au relevanță numai în măsura în care ele se referă la existența faptelor comise, dar sunt criticabile și urmează a fi puse la îndoială în partea referitoare la expunerea cu privire la subiectul infracțiunilor, locului concret al săvârșirii acestora. Nici unul din martorii audiați nu pot spune că anume R. Zamfir a fost acela care a aplicat loviturile cu cuțitul, mai mult decât atât, aceștia spun că nu l-au văzut pe inculpat la locul infracțiunii, sau declarațiile lor sunt contradictorii.

Potrivit declarațiilor părții vătămate O. Ursachi conflictul a avut loc la data de 13.11.2011 pe la orele 23.00 și el „posibil a intrat în casa” unde era întineric și din spate a fost lovit cu cuțitul, declarații contradictorii cu cele relatate de către D. Buraga care a spus că pe la orele 00.00-01.00 se aflau în s. Ghidighici, iar cu referire la bătaie, a declarat, că aceasta a avut loc în drum, nu în ograda casei și nu în casă.

Martorul N. Danila, care nu a fost audiat în instanța de judecată a declarat la urmărirea penală că „nu l-a văzut pe R. Zamfir în acel loc și în acea zi, în schimb a observat la S. Zamfir un obiect scurt ascuțit cu care acesta se juca în timp ce ei serveau vin și presupune că el a fost străpuns de acesta în timpul bătăii”.

Martorul A. Erhan a declarat că a observat o persoană necunoscută „care a ieșit din casă și a mers spre curtea vecinului” și a observat la acesta un obiect sub formă de sulică. În concluzie această persoană necunoscută nu putea fi R. Zamfir, deoarece acesta este vecin și nu poate fi o persoană necunoscută pentru martorul respectiv.

Martorii S. Trohin și D. Colnic au declarat că nu au văzut cine i-a înjunghiat pe cei doi, la fel nu au văzut cine a aplicat loviturile de cuțit nici martorii L. Erhan și V. Erhan.

Părțile vătămate S. Rusu și I. Rusu și martorul A. Rusu nu au putut indica cu certitudine asupra persoanei care se face vinovată de violarea de domiciliu, iar martorul G. Rusu a declarat că R. Zamfir s-a aflat împreună cu aceasta toată noaptea din data de 05.11.2011.

Instanța de apel a concluzionat că din cumulul probelor administrate la dosarul supus examinării este evident că vinovăția inculpatului R. Zamfir nu a fost demonstrată, ori nici o probă nu arată cu certitudine că anume el ar fi comis crima imputată prevăzută la art. 151 alin. (2) lit. j) Cod penal, învinuirea adusă poartă un caracter neclar și bazat pe presupuneri, ori din materialele administrate se conturează că fapta a fost comisă de o altă persoană la care fac trimitere mai mulți martori oculari prezenți la locul comiterii crimei sau în preajmă.

Instanța de apel a reținut că organul de anchetă nu a identificat persoana vinovată de crimă și nu a întreprins măsuri eficiente în vederea efectuării acțiunilor de anchetă în mod eficient și obiectiv, ori incontestabil crima a fost comisă, dar făptuitorul nu a fost identificat și nu a fost diferit justiției.

În baza concluziilor expuse, conducându-se de prevederile art. 390 alin.(1) p.2) Cod de procedură penală instanța de apel a considerat necesar a pronunța o sentință de achitare în privința inculpatului R. Zamfir din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat el urmând a fi reabilitat.

Cu referire la infracțiunea prevăzută la art. 179 alin.(2) Cod penal, instanța de apel a menținut sentința, invocând că părțile sau împăcat și inculpatul R. Zamfir acceptând împăcarea de facto și-a recunoscut vina, astfel în acest aspect poziția lui de nevinovăție se va respinge ca neîntemeiată cu menținerea dispozițiilor date la judecarea în fond a cauzei.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recursuri ordinare de către:

- procuror, care și-a întemeiat cerințele pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și solicită casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel. În motivarea sa, recurentul indică că, instanța de apel nu s-a expus și nu a dat aprecierea probelor expuse în apelul procurorului; hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; în materialele dosarului lipsește cererea de solicitare a împăcării părților în baza art. 109 Cod penal;

- inculpatul R. Zamfir, care și-a întemeiat cerințele pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și solicită casarea parțială a deciziei instanței de apel cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care să fie constatată violarea art. 6 par. 1 CEDO, art. 20 Cod de procedură penală. În motivarea sa, recurentul indică că, instanța de apel nu s-a expus asupra recursului avocatului V. Banari, nu a dat aprecierea probelor expuse în apelul apărării; instanța de fond nu a examinat cauza în termen rezonabil, instanța de fond nu a asigurat asistența juridică calificată contrar art. 66 Cod de procedură penală; instanța de fond nu a emis o încheiere privind examinarea cauzei din 12.03.2012 pînă la 17.05.2013 în lipsa înregistrărilor audio.

5.1. În conformitate cu prevederile art. 431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, P. Zamfir a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către procuror, solicitînd respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece cerințele formulate de recurent au format obiect de studiu la judecarea cauzei în instanța de apel și cărora instanța le-a dat o motivare corespunzătoare.

6. Judecînd recursurile ordinare în raport cu materialele cauzei și temeiurile invocate, Colegiul lărgit concluzionează că, recursurile ordinare urmează a fi admise, din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecînd recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

De asemenea, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Conform art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit cerințelor aceluiași articol, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvîrșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiunile de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărîrea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Colegiul lărgit constată, că aceste prevederi legale, deși sunt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea cauzei în apel, iar erorile admise nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs.

7. Referitor la recursul procurorului:

Verificînd argumentele recursurilor în raport cu materialele cauzei, Colegiul constată, că instanța de apel, judecînd apelul nu a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptînd o soluție pripită de respingere a apelului declarat de procuror, prin ce a comis eroarea de drept prescrisă de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel de procuror, decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărîrii.

Pornind de la motivele recursului ordinar declarat de procuror, care au fost indicate de către ultimul și în apel, rezultă că instanța de apel și-a argumentat soluția foarte superficial privitor la respingerea și aprecierea critică a mai multor probe ale acuzării.

Din conținutul deciziei recurate rezultă că instanța de apel nu a verificat minuțios probele în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală și nu au fost supuse analizei în coroborare, la baza deciziei adoptate fiind reținute aceleași probe care au fost cercetate de instanța de fond și doar enumerate în decizie, neexaminînd sub toate aspectele hotărîrea primei instanțe.

Totodată, instanța de recurs menționează că, instanța de apel pronunțînd o nouă hotărîre nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apelul acuzării.

Colegiul lărgit reține că, achitîndu-l pe R. Zamfir, instanța de apel nu a luat în considerație toate probele acuzării și nu le-a apreciat la justa lor valoare, fiind respinsă puterea de acuzare fără o motivare plauzibilă sau bazată pe probele ce ar combate învinuirea incriminată inculpatului, astfel încalcînd prevederile art. 101 Cod de procedură penală .

Or, instanța de apel achitînd inculpatul nu a luat în considerație declarațiile martorilor V. Danila date la urmărirea penală (f.d. 55-59) care a declarat „... eu ieșind din ogradă am traversat drumul și am intrat în curte la S. Zamfir, str. Victoriei, 28 s. Ghidighici. În curte l-am întîlnit pe fratele lui S. Zamfir, R. Zamfir și i-am spus că la M. Postolachi se bate fratele său S. Zamfir cu patru necunoscuți. Atunci R. Zamfir s-a dus în deal la casa lui M. Postolachi și aproximativ peste vre-o minută s-a întors înapoi în curtea casei sale și mi-a comunicat că i-a tăiat pe vre-o trei, pe cine anume nu a comunicat. După asta eu m-am dus spre casă... ” Aceste declarații, deși sunt date de un martor ocular, au rămas fără o apreciere din partea instanțelor de judecată, ori ele coincid întru totul cu declarațiile date de inculpatul R. Zamfir la urmărirea penală (f.d. 136-137), în prezența apărătorului și înregistrate video.

Astfel, concluziile instanței de apel, precum că declarațiile inculpatului R. Zamfir făcute în fața organului de urmărire penală nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare, deoarece acesta nu recunoaște faptele incriminate, declarațiile la anchetă au fost administrate cu grave încălcări procedurale nu sunt argumentate, fiind doar declarative, fără a fi analizate din punct de vedere al colaborării cu alte probe. Mai mult, instanța de apel nici nu a indicat care sunt acele încălcări procesuale la care se referă în decizie.

La fel au rămas fără apreciere declarațiile martorului S. Zamfir și părților vătămate O. Ursache și D. Buraga.

Probele administrate în cadrul urmăririi penale, cât și cele din ședințele de judecată, inclusiv poziția expusă de inculpatul R. Zamfir, precum că nu a comis nici o faptă infracțională prevăzută de lege, *urmasu* a fi verificate în strictă conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, și anume prin cercetarea lor din punct de vedere al coroborării.

Instanța de apel, achitându-l pe R. Zamfir pe episodul incriminat pe art. 151 alin. (2) lit. j) Cod penal, unilateral face trimitere la unele probe din dosar, și anume la declarațiile martorilor N. Danila, A. Erhan, S. Trohin, D. Colnic, L. Erhan, V. Erhan, concluzionând că acestea nu confirmă vinovăția inculpatului R. Zamfir în comiterea infracțiunii de care instanța de fond l-a recunoscut vinovat, însă fără a verifica probele acumulate la urmărirea penală și în ședințele de judecată, prin citirea lor și consemnarea lor în procesul-verbal. Instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile sale pe probele cercetate de către prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința instanței de apel și nu au fost reflectate în procesul-verbal al ședinței de judecată.

Sub acest aspect, se constată că, argumentele invocate de procuror în recursul declarat își găsesc reflectare în starea reală a lucrurilor statuate în cauză, inclusiv sub aspectul că judecând apelul, instanța de judecată nu a înlăturat incertitudinile invocate de procuror în recurs, ci le-a expus succint, fără a le analiza în ansamblu, coroborându-le cu celelalte probe administrate în cauză.

Referitor la infracțiunea prevăzută de art. 179 alin. (2) Cod penal, instanța de apel a invocat că „...găsește concluzia instanței de fond corectă și necesară menținută, ori părțile sau împăcat și inculpatul R. Zamfir acceptând împăcarea, de facto a recunoscut vina, astfel în acest aspect poziția lui de nevinovăție se va respinge ca neîntemeiată”.

Această concluzie a instanței de apel este greșită, ori în materiale cauzei lipsesc careva cereri sau declarații consemnate în procesul – verbal din partea inculpatului și a părții vătămate privind împăcare pe acest capăt de învinuire. Mai mult, inculpatul nici nu a recunoscut vina, declarându-se nevinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal, astfel concluziile instanței de apel sunt contradictorii.

Potrivit prevederilor art. 109 Cod penal, împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, iar în cazul minorilor, și pentru o infracțiune gravă, infracțiuni prevăzute la capitolele II–VI din Partea specială, precum și în cazuri.

Potrivit alin. (2) art. 109 Cod penal împăcarea este personală și produce efecte juridice din momentul pornirii urmăririi penale și pînă la retragerea completului de judecată pentru deliberare. O primă condiție pentru înlăturarea răspunderii penale în rezultatul împăcării este voința părții vătămate și a făptuitorului (bănuitorului, învinuitului ori inculpatului în dependență de faza procedurii penale). Inițiativa poate interveni de la oricare din aceștia. Împăcarea părților constituie un act bilateral, implicînd, în mod necesar, acordul de voință al persoanei vătămate și a inculpatului. În această privință, este de observat că împăcarea are caracter personal și trebuie să fie definitivă, fiind necesar să conțină, în mod clar, acordul de voință al persoanelor care au hotărît să se împace. Evenimentul împăcării părților trebuie să aibă loc în fața organului de urmărire penală ori a instanței de judecată. Acesta poate avea loc prin depunerea unor cereri de către fiecare dintre părți, conform prevederilor art.344/1 alin.(1) Cod de procedură penală, ori prin declarații orale, consemnate într-un proces-verbal, întocmit de organul de urmărire

penală, iar, după caz, în procesul-verbal al ședinței de judecată. În acest ultim caz, declarațiile cu privire la voința de a se împăca, este rezonabil să fie, separat, semnate de către părți, fapt ce nu avut loc în speța dată.

8. Referitor la recursul inculpatului R. Zamfir:

Recurentul face trimitere la prevederile pct. 6) alin. (1) a art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara o eroare de drept, comisă de aceasta, atunci cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Recurentul invocă mai multe erori admise de instanța de apel, și anume că acesta nu s-a expus asupra încălcării dreptului inculpatului la apărare, a termenului rezonabil de judecare a cauzei, a drepturilor prevăzute de art. 6 CEDO, nu a fost examinat apelul declarat de avocatul V. Banari ș.a..

În acest sens, Colegiul constată că, din textul deciziei instanței de apel nu rezultă că au fost analizate sau combătute concluziile expuse în sentință de prima instanță privind vinovăția inculpatului, inclusiv privind încălcarea dreptului acestuia la apărare.

De asemenea, instanța de apel nu s-a expus asupra temeiului din apelul inculpatului, care a invocat încălcarea termenului rezonabil la judecarea cauzei în prima instanță, ori conform alin. (7) art. 414 Cod de procedură penală, în cazul sesizării de către părți a nerespectării termenului rezonabil de judecare a cauzei de către prima instanță, instanța de apel se expune și asupra nerespectării acestui termen.

Nu au fost dezbătute nici argumentele inculpatului referitor la pretensele încălcări ale drepturilor sale prevăzute de art. 6 CEDO.

Instanța de apel a omis să se expună asupra apelului declarat de avocatul V. Banari.

Totodată, Colegiul remarcă că conform art.419 Cod de procedură penală, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în prima instanță, aceasta fiind investită cu examinarea cauzei atît în fapt, cît și în drept, și să evalueze complet probele vinovăției sau nevinovăției inculpatului, și nu poate, ca o chestiune a unui proces echitabil, să aprecieze corespunzător aceste aspecte fără o cercetare nemijlocită a probelor oferite atît de partea acuzării, cît și de partea apărării.

Reieșind din textul procesului-verbal al ședinței de judecată și deciziei atacate rezultă că instanța de apel, în cauza dată, nu a respectat aceste prevederi legale.

Din examinarea deciziei atacate rezultă că instanța de apel a preluat motivele apelului declarat de apărător și la motivarea soluției sale cu privire la nevinovăția inculpatului R. Zamfir, a acceptat pe deplin concluziile apărării din apel, pe care le-a transcris în decizie, adoptînd soluția doar în baza probelor indicate de apărare în apel.

În așa mod, instanța de apel a reținut generic că situația de fapt și de drept expusă în rechizitoriu nu corespunde realității, fără a evalua în concret motivele invocate de apelant și fără a analiza probele care conduc la aflarea adevărului în cauză.

Procedînd în asemenea mod, instanța n-a acordat deplină eficiență recomandărilor stipulate în Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție nr.22 din 12 decembrie 2005 „Cu privire la practica judiciară despre judecarea cauzelor penale în ordine de apel”, și anume punctul 22.2 care indică că: „Dacă instanța de apel admite apelul cu rejudecarea cauzei, decizia trebuie să cuprindă analiza probelor pe care s-a bazat instanța pronunțînd

hotărîrea, să indice din ce motive ele urmează a fi reapreciate ori respinse ca probe. În partea descriptivă decizia trebuie să corespundă tuturor cerințelor art.394 Cod de procedură penală”.

9. În viziunea Colegiului, erorile procesuale admise de către Curtea de Apel cad sub incidența prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar nepronunțarea asupra motivelor invocate în apel echivalează cu nerezolvarea fondului apelului și în acest caz, decizia urmează a fi casată, cu rejudecarea cauzei în apel, așa cum cere art. 435 Cod de procedură penală, întrucît o asemenea eroare juridică nu poate fi corectată în instanța de recurs.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate în apeluri, să cerceteze, să verifice și să aprecieze profund probele administrate pe parcursul procesului penal în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea apreciere convenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, și să califice corect acțiunile inculpaților în strictă conformitate cu legislația în vigoare, să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, ținînd cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, de practica relevantă a CEDO, să pronunțe o hotărîre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417-419 Cod de procedură penală.

10. Pentru aceste motive, în conformitate cu art. 434 și 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit,

DECIDE :

Admite recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Dorina Tăut și de inculpatul Zamfir Ruslan, casează decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 decembrie 2014, în cauza penală în privința lui **Zamfir Ruslan Piotr**, și dispune rejudecarea cauzei de către aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă căilor de atac.

Decizia motivată publicată la 09 iunie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Ion Guzun

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

Liliana Catan